

Ultrajectina Tempe, ofte S. Jans Kerck-Hoffs versch wandelgroen

<https://hdl.handle.net/1874/19300>

VLTRAIECTINA
T E M P E ,

U.B. 665⁺
O F T E

S. Ians Kerck-Hoffs versch
wandel-groen ,

DOOR

R. OPPERVELDT.

TOT UTRECHT,

By Ægidius Roman, Drucker van de Vniver-
sityt, woonende inde korte Nieu-straet, 1640.

IN REGNERI OPPERVELDII,
ULTRAIECTINA TEMPE.

Uid Colophoniaci Cunabula jaçtat Homeri
Smyrna loquax ? tumidas quid tollit Mantua
Cristas

Virgilium mirata suum ? submitto fasces
Dardana cum latio Tellus , laurosq; verendis
Cattigenis transcribe tuos : En migrat Athenis
In Batavos quondam (sine nomine nomina) nostros
Utraque Pallas ovans ; doctæque Heliconidos undæ
Arctoïis famulantur aquis. Testabitur orbi
Calliope tua , magne Iovis labor, **OPPERVELDI.**
Ingenium cui Musa dedit , dedit ore rotundo
Pegaseum resonare melos ; nemorosaque fauni
Numina tot Clariis cingunt tua tempora lauris,
Battava quot Cancris rabioso cernimus astro
Condecorata Comis tua *Tempe*. *Parca*que campis
Mancipet Elysius te *parca* retundet avernum
Ingenium vivax , mæstæque Thalia favillas
Despuet, exiguâ sibi nescia Claudier urnâ.
Utque suis rutilas astris vaga Cynthia flammâs
Commodat, *æthereique* micant illustrius ignes
Phœbææ fulgore facis ; Sic perpetuum ver
Æternumque dabit vestris florescere *Tempe*
Grande tuum , **REGNERE** , sophos. Teque illa fugaci
Temporis eripient Cursu , fatique superstes
Gloria, sollicitæ ridens dispendia vitæ,
Indigetem Celso tandem transcribet Olympo.

BERNARDUS PANDELAERT.

De selve B. P.

AEN DE

Utrechtſche Ioffrouwen ende Ionghmans.

*Ier comt een vlugge Swaen met uytgebreyde veeren
Doorschuymen 't wolcke vocht, ontplaeſteren de
ſweeren*

*(ſchuym,
Van ons veretterd' eeuw'. En domplend' in het
Van loofheyds-gronds-faps-hef, end' koude
liefdes-fluym,*

Comt! draeft toch hier nae toe hercoockten venus Iancker,

Wiens doorgeslepen geest vergalt is door de kancker

Van 't soete minne-roedt: die minder om de schoode

Van Abraham versucht, dan om 't verbaſters roedt.

Van een herschaepen lip. Hier werden uwe grillen

't Mom-aensicht asgeruckt, en u vergulde pillen,

Waer aen soo meenich dier soo diere haer verkropt,

Van al haer schijn ontmaecht, en inden dach geschropt.

En ghy verheymight volck, wiens spellen, kansen, stricken,

Een grondeloose Zee van Ryckdom in sich slicken,

Wiens sy den aerden dweyl van ploy tot ploy gerecke

Van 't een endt van de stad, tot aen het ander strecke.

Ey houdt een weynich stil, en bandt soo langh het mullen,

Het meelen van u hayr, u dulle locke-krullen,

En al u poppe-goedt een weynich wyt u sin,

Eu leendt een gunstich oor. Hier steecken kruymen ins.

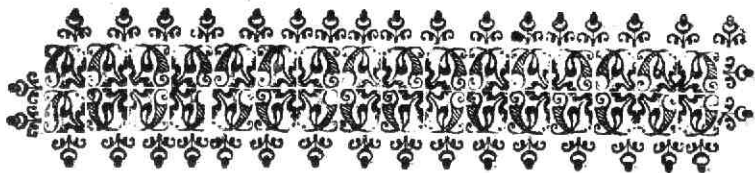
Doch soo by, wat te seer, comt op u seer te rijpen,

Wilt daerom uwen tands niet kantich op bem slijpen:

Maer Roept, als Praetje-by haer bitse galle braeckt,

Nae dat de lempen zijn, soo dient de salf gemaect:

Ultra-

ULTRAIECTINA

TEMPLE

OFTE

S.Ians-kerck-hofs, versch wandelgroen.

Groote licht gaet voort te klimmē
Door de Stier, * soo nae de kim-
men *eñ tweeling.

Van de vinnich-heete kreeft;
Daer het feltste schichten geeft:

En soo is de wangen-byter,
En de teere schoonheyts-slyter,
En de barre bengel-geeft,
Hey ! ons weer eens by geweest.
O ! de teere spruyte-telgen
Hebben sich nu niet te belgen,
Schoon de scherpe droppel-snee-
Weecten haere basjes dwee ;
Nu se we'er soo jeuchdich groenen,
En met Phœbo sich versoenen ;

Die een groeyich straelen straelt,
Dat haer tot in 't herte daelt.

En ghy *opper-Stichs-vermaecken*,
Roem van u gebuure-daecken,
 Lusthoff, stomme *lommer-hoeck*,
 Schuyl-plaets voor de *Iuffer-doeck*,
Bos-in-Stadt, ha! *Type-kruynen*,
Die u groen, als steyle duynen
 Verre in de lucht uyt-breydt,
 En u schaeduw' neder-spreydt,
Hier genaecken weer de tyden,
Datmen setten souw' ter syden,
 Selfs de hoogste *Purper-stoel*
 Voor u edel *bladt-gevoel*!
Hier genaecken we'er u dachjes,
En u stille *Avondt-klachjes*
 Die soo meenich Minnaer doet
 Wt een siel-getroffen gloedt!
Ah! hoe weynich mach hy lijden,
Ah! hoe gaet hy u benijden
 Dat zijn herts-bemindens voedt
 Vwe groente draegen moedt:
Oh hoe dickmael gaet hy dencken
En zijn hert met kermen krencken:

O! te veel-geluckich gras
Of ick in u plaetse was!
Of ick eens die lieve treedtjes,
En die reyne Marmer-leedtjes
Maer een uytje voeren mocht!
Geen tijdt beter door-gebrocht!
Al d'onlijdelijcke klachten
Die my nu de Siel-versmachten,
Alles wat ick lijd', en leedt,
Was jae duysent-mael besteede!

Invoering
van een
Minnaer
sprekende.

Recht-gestreckte linde-racken
Vwe Inge blaeder-tacken
Sullen inde winter-tijdt
Bloeyen tot des winters-spijdt,
Altijdt groen sijn, leuchdich leven;
Soo mijn rijm soo veel kan geven,
Dat in Inge Teericheydt
Noch soo diep bedolven leydt:
'k Hoop die heuchgelijcke uytjes,
En die duysentd minne-vuyrtjes
Sal men tegenwoordich sien
By de vlamme voor de knyen!

Daege-

Daege-raedt.

'k Sie mijn versch-bedauwde tippen
D'eerste Roodicheydt beglippen,
Schoon *Aurora* is geweckt
Die mijn *Hof* met Roosen deekt.
'k Gifch dese *Son* nu aen de Bergen,
Hy begint den *Dom* te vergen
Wat vergulds van sijnen schicht
In een twijfelachtich licht.
Minnaers rept de logge veeren !
Om u schoonen te vereeren
De gewoone morgen-groedt,
Nu dan, luchjes ! met een moet !
Houw ! wie sie ick ginder treden
Met soo seer verbaefde schreden ?
'k Moet het sien wat dat hem schort !
Oh ! mijn dunckt hy traentjes stort !
En wat maect hy voor gemommel ?
Nu dan we'er, hoe dus ? wat drommel !
Ick verstaet, 't niet altemael
Duncktme is het Verckens Tael :
Wat loop hutsen ! dese Ioncker !
Swijgt heel stil, en flus in 't doncker
Spreekt dan vlack ten monde uyt ;
Daer begint hy over luydt :

Me-

Me-vrouw! kan't dan zijn? ah! wert ghy noyt bewoogen? Hy spreekt
Schouwt ghy mijn sterven aen met heuchelijcke oogen?

Het lieffelijcke pleyn dat aen u wooning leydt

Schijnt dat met vochten dauw mijn naere-doot beschreyt.

De soele Soomer windt bedrielt de teere tacken,

En sucht die niet, belaes! om mijne ongemacken?

Vreesst ghy niet dat de Sou dit onbeyl wreecken sal

Die sich spoeyt aen te sien myn laetste ongeval?

Ghy aerdt niet nae de plaets daer aen ghy sijt geboren,

Ghy souwt ten lesten dan mijn sneecken eens verhooren:

Dan't is vergeefs geklaecht, ghy blijft als diamant,

Mijn leven is geweest: ick sie ick moet aen kandt.

Oh arm! dat zijn Minnaers woorden,

En niet meer als vlassche-koorden,

Diese breecken soo geswindt

Alfler vlucht de vlughste windt:

Ginder gaet hy heenen stuyven,

Om een sapje Rinscher-druyven,

Gisch ick, of wat Spaanscher-nadt:

Want hy heeft daer 't rechte padt,

En hy moet een beetje bicken

Eer hy voorts begint te sticken

In zijn wijse-narricheyt

Die hem om het herte leydt.

't Is niet dat het schijnt te wesen:

Nu gesturven flus verresen

Van een wynich dampe-breyn:

T'avondt weder frisch, en reyn.

Middach.

'T Schijnt de graege *boomen* wachten
'Tsaemen uyt haer gansche krachten,
Al de *telgen* hellen neer.

Tot een teecken van haer eer.
Al den Dauw is nu verdweenen,
En de Sonne doorgeschenen
Wemelt met een schaduw-licht
Op de *Spitsen* van ons *Sticht*,

De Eed'le
Hoogh.
Mog. H.
Staeten.

Op de *Stylen* van ons grensen,
Die de Nydt niet sal verslensen
(Heemel help!) te geener tydt:
Hoese bulckt, en balckt, en bydt,
Op soo veel verheven *Hoofden*,
Die wel eer niet wech en roofden
Dat vervloecht, ontmenscht gespuysch
Met onredlijk gedruysch:
Doemen haere vrye necken
Wouw een Schendich Iock aentrecken,
Diergelijck van hertich hert
Nimmermeer geleden wert.
Die van d'eerste Raeden Spanden,
En ontzenuwden de banden
Die met beestelijcken last
Druckten onse landen vast.

Die in al haer rampich talmen,
 Als de adelijcke *Palmen*,
 Midden in den kreyts, en strydt,
 Wieffchen sweert, en pieck te spijt :
 Schoon men Capte boom en stammen,
 En verslinde door de vlammen
 Met een helsche moordendaedt,
 Siet hier van haer godtlijck *saedt* !
 Siet hier weder nieuwe *Stroncken* !
 Die, noch stael, noch roode voncken,
 Wat men blaecte, hieuw, en stack,
 Gaeven d'alderminste krack.
 Die noch Steets de Sweerden roeren,
 En Manhaftich oorloch voeren,
 Tot bescherming', ende wraeck
 Met dien Aerd'schen *opper-draeck*,
 Met dien *bloedt-hondt*, welckers woeden
 'Teeuwich een toch wil verhoeden :
 Want hy vry soo slim souw gaen
 Als sijn groot-vae'r heeft gedaen.
 O ! mijn ijst die donck're tyden,
 En dat onuyt-drucklijck lyden,
 Dat soo meenich Eed'le Siel
 Eenmael eens te beure viel !
 Nauw een lichtje sachmen daelen
 Van Godts goedtheydts helle straelen,

O verdrietelijcké nacht !
 O te groote Spaansche macht !
 Doch wy sien nu and're daegen,
 Nu ontslaegen van de Slaegen
 Die Gods niet te straffen straf
 Eens rechtveerdelijcken gaf.
 O ! de handt die eens voor desen
 Ongenaedich schein te wesen,
 Heeft, dien Staedt, die lach gevelt,
 Gooden in zijn plaets gestelt,
 'k Segh die over trouwe Hoeders,
 Nassauw-Vaeder, ende Broeders,

*Sijn
 hoogheyt
 Wilhel-
 mus anno
 1581. de
 10. Jul. tot
 Delft ver-
 radelijck
 doorscho-
 ten.

*Sijn laet-
 ste woor-
 den.

* Welcker eerste oock zijn bloedt
 Voor de *vryheyt* heeft geboedt :
 Doc men hem mocht hooren spreekken
 Als zijn stem begon te breecken :
 * *Mijn volck, Heere ! hoedt dat doch*
En mijn flaeuwe Siele, och !
 Och ! oh ! en hier bleef hy steecken,
 Als zijn geest is heen geweecken
 In der Sael'gen schoone *Key*,
 't Laetste eynde van geschrey ;
 Maer *Wilhelmus* is in't leven
 Soo langh als den *Soon* sal fweven,
 Die Al lang' , noch 't siltich nadt,
 Noch de aerde heeft omyadt.

Hier

Hier by koomen dese *mannen*,
 Die met hem den trots verbannen,
 Dwingen nu den *dwingelandt*
 Met een onverlaechde handt.
 Die de rechte faecke meenen,
 En haer hoogh verstandt vereenen
 Dat in yeders herffens fide
 Tot het alderbeste widd,
 Tot een hulp der vroomen fielen,
 Tot rechtveerdich guyd-vernienlen,
 Tot een heyl van Kerck, en tot
 Eere van *der-Gooden-Godt*.

Avondt-ftondt.

OH! de *Sen* wil ons begeven,
 't Schoonfte leven van ons leven
 Wert hier weder als in't graf,
 Diep gefcholen van ons af!
 Oh! *Apollo* laet fijn ftraelen
 In de wester-golven daelen,
 Spoelt zijn vlugge Paerden vaff;
 Soo comt ons de *Avont*-laft!
 Laft? hier naeckt de foetfte vreughde
 Daer in 't *Sticht* fich oyt verheughde;
 Schoon de *Sonne* van ons vliedt
 Dat en fteelt de vreughde niet:

O! wy wachten and're *Sonnen*,
Die by nachte lichten kunnen
 Binnen in een Minnaers hert,
 Soo feer, dat het brandend' wert.
Die met een soet avondt-woordje
Doen soo vrundelijcken Moordje,
 Dat hy anders niet en weedt
 Of hy met de *Goden* eedt,
Of sijn sieltjen is gevloogen
In de blancke arremboogen
 Van de suyverste *Goddin*,
 De *bestierster* van de *Min*.
Ha! my dunckt ick siefe coomen
Schuyven door de dichte boomen,
 Daer! en hier! een heele rey!
 Ginder weer aen! siet eens! ey!
Komt al, daer is niet te vreesen;
't Houft niet juyft soo net te weesen:
 Sijnje tuytjes niet vergult,
 Niet gepoyert, of gekrult,
Sijnje wangjes niet bestreecken,
Met een Roosje vergeleecken,
 Sijnse niet soo vet, en vol,
 Net, en rondt, en roodt, en bol,
't Neusje? is 't wat ingevallen,
Wat te dick, of nae den smallen,

Sijnse

Sijnje lipjes wat te doots ;
 Quist hier niet een oortjen roots,
 Draechje veuren van de Pockjes,
 Wel wie fietse soete Mockjes ?
 Benje peersjes, geeltjes, blaeuw ?
 Alle katjes zijn nu graeuw.
 En waer blijfje heete *lonckers* ?
 't Puyckje van de Minnevonckers,
 Welckers hert-getroffen hert
 Als op vyer gesooden wert.
 Komt ! de *beckjes* u *vertaeven*.
 Die en moetje niet bedroeven !
 Knipschaer, krulpriem aen een kandt !
 Hebje anders recht verstandt ;
 Staet het baerdje niet soo pinnich,
 En de knevels niet soo vinnich,
 Com ! wie kijktet in de nacht,
 Spoeydje nae de *Iuffer-lacht* !
 Maer ick bidje laet de wyfjes
 Woelen in haer tijdt-verdrijfjes ,
 Laet de Poyer-doos, Pencil,
 Al dat tuyghje tot haer deel :
 Doch den *Steeckert* niet vergeten ;
 Want men dickwils heeft geweeten
 Datter snoode boeve-jacht
 Ritfelt door de naere-nacht.

Sōo mijn oogen seecker kijcken ;
 Iae, daer comen *Uryers* strijcken
 Iongens repje aen een kandt !
 Of je raeckt met neus in 't Sandt,
 Volck ! je most de wech daer baanen !
 Wel ! wat winderiger haanen ;
 Iae de liefde lijdt geen tuck,
 Noch vermickt des tijts geluck.
 Maer wat schelter in mijn ooren
 Dat soo vrolick sich laet hooren ?
 't Is de soete klocke klanck,
 Eyckje singt zijn hellen sanck,
Eyckje comt ons *Pleyn* vereeren,
 En de klockjes spreecken leeren,
 Schaetert door de teere blaen
 Datse we'er geluydtjes slaen.
 Daer begint hy op zijn fluydtje;
 Dat was't ! O ! wat liever tuytje !
 (Wech nu loome lompery !)
 Of ick inden hemel fy ?
 O ! vergoode Palmer-gaedtjes,
 O ! wat boven-menschte maedtjes
 Vloeyen uyt u konstich rondt
 Van een rappen aeffem-mondt.
 Ginder hoor ick weder speelen !
 Ha ! dat souw een herte steelen

Dat met suchten leydt omveest,
En met traenen werd' gemest :
't Sijn de soete *Luyte-Snaeren*,
Daer een stemme by gaet paeren ,
Die de hartste Tichel-key !
Maer wat singt hy ? sachjes, bey !

Apoth.
opellis.

S T E M M E :

Heureux se-jour de Parthenese.

1.

Als ick in d' alder droefste dutten
Nudeerlyck viel,
De Schoone, die my konde stutten
(Ha wreede Siel!)
Strax snelde haeren tredt van my,
En keeck niet om :
Helaes ! daer lach ick inde by
En bleef gantsch stom.

2.

Mijn Sieltje stondt nu aen de lippen :
Maer wyt de mondt,
Schijnt, wouw het noch niet vorder glijpen,
En ick terstondt
Greep weer een maedt, en dacht, wel hoe ?
't Is dolligheydt
Dat ick mijn self de doodt aen doe
Om steegichheydt.

't Is waer, de Maeght daer ick van klaechde,
 Is schoon in glans,
 Haer lichaem weerdt dat my behaechde:
 Maer 'k weedt al t' hans
 (Ah hemel! wat een wrevel-moedt
 Daer binnen woondt,
 Dat buyten toondt het soetste soedt,
 Met Roedt beluondt.

Wel Sinnetjes, 'k gae u dan keeren
 Van haer af,
 En sal een ander vlytich eeren
 Niet soo straf:
 Dan scofe sy de eerst gelyck
 Laet vaeren mee;
 Ick weer wel nae een derde kijck,
 Daer ben ick ree.

'k Dacht' wel, hy most anders kouten,
 Dats dien flauwen-minne-stouten
 Die 'k soo bitter klaegen vondt
 Huyden inden Morgen-stondt.
 'k Stae hier al te langh te gaepen;
 Of ons and're Minnaers slaepen?
 Neen, by-loo! gints hoor' ick wat,
 St! wat vreemder snouws is dat!

Hy spreeckt pladt Utrechsch.

Moor Ooltjen, wetten dings. Nauw doettet ummer keyndt,
 Nauw Oopjen spræckett woort, en detje niet en meyndt
 Det

Det Roel en koolis is; meyn vóór haet' saaven heuysen
Ontrant de Tolltægs-poort hoe ? 't seyn bey goort; geen leuysen,
Al seyn de vier wet auwt hó! det en haet geen nooet;
Se brengen' sjoors noch up een moye veyf-pundt groot.
Wie waet hoe vuel meyn Mòer noch ommen hoeck haet leggè,
En s' haetmen en men handt beloofst te sullen sag gen,
Eer det de dooet huer staelt, woor det det platsken is;
Door laet noch Duc d' Alfs gauwt, meyn Euytje, det
goot wis.

En meyn en schort geen ding keyck det seyn; det seyn traeden;
En dets een hupse sprong' ! ha ! wette frissehe laden
Het laefte men al an 't lijf; in't danssen ! bolle tes,
Vondt ick noyt en minsch, die meyns gelijck en wes.
Loot keumen, wey det lust! keum vaa-peuyts met den ander,
Keum Aelings veur den dach, en burgers met mecander,
En al 't pempiere goedt ! ick tardt, ick sarje nauw !
Keum klickebildt eens ! sa ! wey durfter ? lauw nauw jaum
Nauw scheytmen ! O ! as ick ! ick ! ick ! begin te drillen,
O ! 't graesje kreuckt niet eens ! wel saumje noch neyt willens
Meyn sopje, stroopje, ey ! ick sag g'je muet het doen.
Wel Ool hoe selt den seyn ? loo gaefme deu en Soen.

Wat dien lansfert weet te vryen,
Dat was 't rechte minne-strijen :
'k Wedd' het niemandt beter klaerd' :
Maer wie daer ? O ! 'k werd' vervaerd' .

Een Soldaet spreeckt.

Wat hielp het eer ick quam; men viel gestadich wyt,
Maer al den lammen hoop bleef alle daegh te buydt;
ICK, ick manhaften helt, die in gebriesch van Peerden,
Geklanck van helm en trom, gekner sob van staele sweerden,

Gebulder van Canon my soetste smaecten vin :
 Ick snackte nae de tocht, en brande in mijn sin :
 Ick lach den heelen nacht tot aen den lichten morgen
 En dacht, en weder-dacht (mijn hoest gepropt met sorgen)
 Hoe 'k best dat vuyl gespuys, dien swart getaandē hoop
 Sou kappen het gebeent, en torden tot de stroop ;
 Hier dacht ick doe om u : nu sal ick het beginnen
 Mijn Leyfken-Lief ter eer, tot teycken van ons minnen !
 En luffrouw-Leyfken was't daer ick gestaech op docht,
 Doe 'k meer als oyt een mensch, en als een Pallas vocht ;
 Ick hadd' dat krachtich licht van uwe schitter-oogen
 Nu van al over langh in't merrech ingesoozen,
 Doe hadd' ick vrouwen-kracht : daer door wy altemael
 In kluysters gaen geboeyt, gedwongen in ons quael,
 Ick hadde manne-macht : myn lichaems eed' le aeren
 Die voor geen veertien Man haer leven schreumich waeren
 Die roerden sich soo wel, dat ick in yder slach
 Ten minsten twee, of drie gemoorde krengen sach.
 Ma dame Leyfken ! siet, dien Roem van alle helden
 Dien Blixem in de krych sal die niet by u gelden ?
 En isset niet gheseyt, en hyden noch geloof
 Dat Venus sucht, en schreyt, als Mars haer wert ontroof
 Indien ick dat verkreech, wout ghy maer Venus volgen,
 Wat twee en sachtjes zijn, en niet meer soo verbolgen ;
 Ick was wel knapjes Mars, wy hadden geene vrees
 Dat hier een hincke-poodt Vulcanus, die, of dees
 Ons in een Cooper, stael, of yfer-net souw' kappen :
 Ick souw hem, 'k sweerje dat, soo op de kruyne knippen,
 Dat hem het duyvelsch breyn door al de kaemer sprongh :
 En daer en is geen stof, daer ick niet door en wongh'.
 In vous off're myn dienst sal ick noch langer smeecken,
 Met yver sonder vrucht, mijn siele staedich breecken,

*En matten mondt, en tong' en klooven windt en lucht,
En van u mondje noyt verstaen een tegen-sucht?
Mijn herte staet en blaect, en staect geen, braect de vonckē
Ontsteecken d'eerste-mael door ys-geteelde loncken
Schoon aensicht, lieve wangh hoe weer d te sijn gekust!
En niet en isser, 't geen u min, als dat verlust.
V borsjes staen ontbloot oock voor de winter-winden,
En mijn verlockte lip sal die geen gunste vinden
Met haer verhitte roodt te drucken 't bolle-widt?
Dat ghy de kouwe geeft, hoe? weygert ghy my dit?
Ghy belght u, soo ick tracht te kusschen d'onder deelen
Van u geluckich kleedt; en 't kan u niet verveelen
Dat d'aerde mynen lust oock duysendtmael geniedt,
Vermits men alle daech haer soomen sleepen sieldt.*

Wat is ginder weer op handen?
O! ick sie de dierste *Panden*,
D'alder-weerste die de *Stadt*
In haer ruymen schoodt omvadt.
Hier bewijcken myne krachten!
Oh! ick, suysel in gedachten!
Mijn te logge, lompe geest
Staet in dut, verfstelt, bedeeft!
Sie ick niet de helde-*Stappen*
Van een *Graef* voor heenen *Stappen*?
Van den grooten *SOLMER-VORST*,
Die nae eer, en deuchden dorst?
Die in korts-verloopen *Iaeren*,
Met de feltste ramp-gevaeren

D'Opper-top, en onder-kiel
 Sach van't slibberige *viel*?
 Dese gang' souw beter passen
 Was om yeder tack gewasschen,
 En gevlochten rondt ten toon
 Een gecierde *Lauyver-Croon*.
 Volgen hem niet twee *Vorstinnen*?
 Die met booven-aerdsche finnen
 Wt een *Graeffelijcken* geest
 Oogen 't hooge alder-meest?
 Welcker herten booven sweben
 Schoonse noch op aerden leven,
Na-bloedt van de vroomste *Siel*,
Die laes, al t' onnoosel viel.
 't *Broecker-huys* dat sal hier spreucken;
 En met naer-denck eeuwich wreucken,
 En de *Uyver*, daer ontrent
 Soo een leven is ge-endt!
 Doemen hem soo *vasch* te vooren
 Nae de *Fuycken* ging' bekooren,
 Als men hem een *veeder-spricht*
 Aen de swacke herffens striedt,
 Doe men hem (O *Helsche schanden*!)
 In een *Hutje* gingh verbranden,
 En men swoer hy was gevluicht;
 O wat wasser een gesucht

Sijn Gen.
 Graef Wic-
 rich van
 Daun anno
 1599. el-
 lendichlijc
 vermoort
 ende ver-
 brandt.

1599

Van zyn droeve onderfaeten !
Wat een grimmich *Spaenjaert-haeten* ,
Als het *by-sijn* van een *Hondt*
Volgde *kop* en *doodt* terftondt !
Siet de sterren staen bewoogen,
En *Diana* , strax betoogen
Met een dicke damp-gordijn,
Licht schier als de *Sonne-ſchijn*;
Krijgſe niet van deſe *lichten*
Al haer glinſterende ſchichten ?
Is het eer nieuwſ-giericheydt
Die haer oogen needer leydt ?
Wilſe dan haer leedt beoogen ?
Arme *Sloor* , ſe moet gedoogen
Dat haer ſchoone ſchoonicheydt
Hier by verre achter-leydt.
Domme Aerde, ſonder krachten !
Nu hoe langhe ſult ghy wachten ?
Schietje noch geen bloemen uyt?
En Waer blijft u rieckend' kruyd?
Stroijdt dan lelien en rooſen ,
Tecken van het Purper-blooſen,
En het gladde-Marmer-wit
Dat op dees Goddinnen ſit.
Geyle Minnaers packt u ſpillen,
Stilt u ſotte minne-grillen!

Eyckje maeckt nu klock-geluydt!
 Spaert geen vingers, mont, noch fluyt!
 Laet nu klincken *Luyce-snaeren!*
Luffers! gaet u *keeltjes* paeren
 Daer ghy herten mede treckt,
 En uyt ijs het vier verweckt;
 Spant dees *Drije* een *Reij* ter eeren,
 Gaet haer eere meer vermeerren,
 Als de geene die haer rijmt,
 Daer haer *Hoogheydt* in beswijmt.
 Doch ick vind den tijdt verlopen.
 *Nae 't geluy is t' niet te hoopen
 En haer heelen *Staedt* vertreckt,
 'tGeen de rechte *Nacht* verweckt.
 Vaerdt wel *Boompjes* in u bloeyen!
 'kGae mij wat met slaepen moeyen.
 'kLaet u, tot een *Nieuwe-rijde*
 V het versche *loof* verblijdt.

*Van half
 thienen
 tot thie-
 men.

REGNERUS OPPERVELT.

Omne culit punctum qui miscuit uile dulci.